

Lucija Matič

Iglek se uči leteti

*S KLIKOM NA PRAZEN OKVIR LAHKO VNAŠATE SVOJE VSEBINE IN
ZAMISLI TER SI JIH TUDI SHRANITE.
S KLIKOM NA DINOZAVRA ALI MAČKA PA TE VSEBINE LAHKO TUDI JAVNO OBJAVITE.*

Zbirka slikanic Iglek

- 1. knjiga: Iglek – Kako se je vse sploh začelo*
- 2. knjiga: Iglek – V šoli*
- 3. knjiga: Iglek raste*
- 4. knjiga: Iglek – Srečanje s krokodilom*
- 5. knjiga: Iglek – Grajenje zavetja*
- 6. knjiga: Iglek dobi sestrico*
- 7. knjiga: Iglek se uči leteti*

lucijam@yahoo.com

*Hvala
za donacije.*

Zgodaj zjutraj, ko je bila zunaj še tema, je Iglek odhitel k jasi. Upal je, da ga bo tam čakal njegov prijatelj Brin. Po poti je hitel nabirati jagode in užitne liste, saj ni doma nič jedel, tako se mu je mudilo. Nabral je tudi nekaj jagod za prijatelja Brina. Razmišljal je, kaj bosta naredila z zavetjem danes. Čakalo ju je še veliko dela, saj je gradnja precej težko delo.

Kako je pogledal, ko je zagledal skoraj dokončano zavetje in ob njem Brina, ki se je trudil še s kamenjem okoli njega, da bi bilo lepše in varno pred močnimi nalivi.

"Brin, pozdravljen, kdo pa je to naredil?"

"O, Iglek, pozdravljen. Ker te ni bilo, sem kar sam gradil. Ti je všeč? Samo še te kamne postavim in bo. Glej, nalivi se bodo stekali stran in nama ne bodo podrli zavetja," je hitel razlagati Brin. Z veseljem je pojedel jagode, ki mu jih je dal Iglek.

Iglek je pomislil, da krokodili niso prav nič leni, prav nasprotno.

"Kje pa si bil včeraj?"

"Sestrico sem dobil. Ostal sem doma in jo čuval."

Brin je ostrmel. "Ja, kaj pa danes? A si jo kar pustil? Kaj, če se ji kaj zgodi?"

"Saj jo čuvata mamica in očka. Kaj pa naj bi se ji zgodilo? Saj je zdrava."

"A je ne bodo drugi zmaji pojedli?" je ušlo Brinu.

"Kaj?! Da bi kdo pojedel Marjetko? Kakšne zamisli pa imaš?! Zmaji se imamo radi med seboj. Včasih čuvamo otroke več družin, kadar gredo odrasli nabirat hrano. Zato se nas vse druge živali bojijo. Nihče se nam ne upa nič hudega storiti. Da bi kdo pojedel Marjetko - no, ta je pa huda!"

Brina je bilo malo sram, toda kaj je mogel, če so mu od malega pripovedovali, da so zmaji hudobni in da žrejo tudi mladičke drugih zmajev. No, še ena neumnost, ki so nam jo natvezli, je pomislil.

"Kakšna pa je sestrica?"

Iglek je hitel pripovedovati med tem, ko sta skupaj urejala zavetje in okolico. Brinu je povedal tudi tiste manj lepe stvari, ki jih ostalim zmajem ni nameraval, in skupaj sta se zabavala in smejala njegovim zgodbam. Ko sta uredila vse, sta se zadovoljno usedla poleg zavetja in ga opazovala. Krasno je izgledalo.

Pregledala sta notranjost, preverila ležišča, pogledala izvire vode v bližini in rastišča hranilnih zeli ter naposled ugotovila, da je prostor prav krasen. Tu se bosta lahko igrala ves dan. Nobenega pomanjkanja ne bosta čutila, lahko se bosta skrila pred neurji in ne bo se jima treba skrivati pred drugimi zmaji in krokodili, saj sem ne pride prav nihče od njih.

Nato pa se je Iglek spomnil: "Joj, danes je šola. Saj sem čisto pozabil! Učili se bomo leteti. Brin, moram iti, se vidiva!" Oddrvel je nazaj domov, kakor je mogel hitro.

Učitelju ni bilo najbolj všeč, da so ga morali čakati, vendar je mislil, da je zamudil zaradi sestrice, zato ni bil preveč nejevoljen. Začeli so se ogrevati in se pripravljati na prvo letenje.

Vsi zmajčki so bili strašno razočarani, da jih učitelj ni kar takoj peljal na previsno skalo, od koder so vzletali drugi zmaji. Oni so morali namesto tega vaditi na tleh.

To pa sploh ni bilo zabavno. Vzletavali so in padali po prašnih tleh. Večkrat so se udarili v razne dele telesa. Tako so se veselili letenja, zdaj pa ta beda.

Bili so opraskani, izmučeni in nobenemu od njih ni uspelo biti v zraku dlje kot dva vdiha. Prav grdo so jih začenjala boleti tudi krila. No, če je to letenje, potem je vse skupaj ena sama žalost, so mislili mnogi od njih.

"Učitelj, zakaj ne gremo na skalo? Tu se samo mučimo," je vprašal eden od zmajčkov.

Učitelj je dejal: "Dragi moji, tu bomo še ves mesec. Vadili bomo znova in znova, dokler si ne okrepite mišic. Dokler ne boste znali vzleteti in pristati na ravnih tleh, ne gremo nikamor. Kdo vas bo reševal iz globokih jarkov in vas vodil med vetrovi, ki pihajo med gorami, če še na ravnih tleh ne zmorete obstati v zraku? Pripravite se na trdo delo in ne sprašujte, zakaj, zakaj, zakaj. Za danes je dovolj. Jutri vas bo vse bolelo, toda dobimo se ob istem času in ponavljamo isto kot danes.

In tako je bilo iz dneva v dan. Če so se prej učenci veselili šole, je bilo sedaj nevzdržno. Kako raje bi se igrali, si brusili kremplje, ostrili zobe, iskali hrano in se sladkali z njo. Šola še nikdar ni bila tako brezvezna. Le kako so to zmogli veliki zmaji? Tako so bili elegantni. In to samo zato, ker so vzletali s skale in ne s tal.

Vprašanje je, ali učitelj sploh zares ve, kaj počne.

Ko so svoje starše povprašali o tem, so jim ti hitro povedali, naj niti ne razmišljajo, da bi delali kaj po svoje. Naj povsem ubogajo učitelja in pridno vadijo, kot jim je naročil.

Če pa bi katerega od zmajčkov zalotili blizu previsne skale brez učitelja, takrat bo kazen takojšnja in neusmiljena, so jim še dejali.

No, tega si pa zmajčki nikakor niso želeli.

Zmaji so bili strah in trepet daleč naokoli, in če oni rečejo, da bo kazen takojšnja in neusmiljena, potem se s tem ni za igrati.

Skale so se izogibali na daleč, da ne bi kdo niti pomislil, da hočejo kaj početi okoli nje. Vadili so in grdo pogledovali, vzdihovali in trpeli bolečine mišic in udarnine povsod po telesu. In tako je šlo iz dneva v dan. Vedno isto. Šola pa taka!

Kaj pa vi mislite, otroci?

Ali je taka šola imela kak smisel?

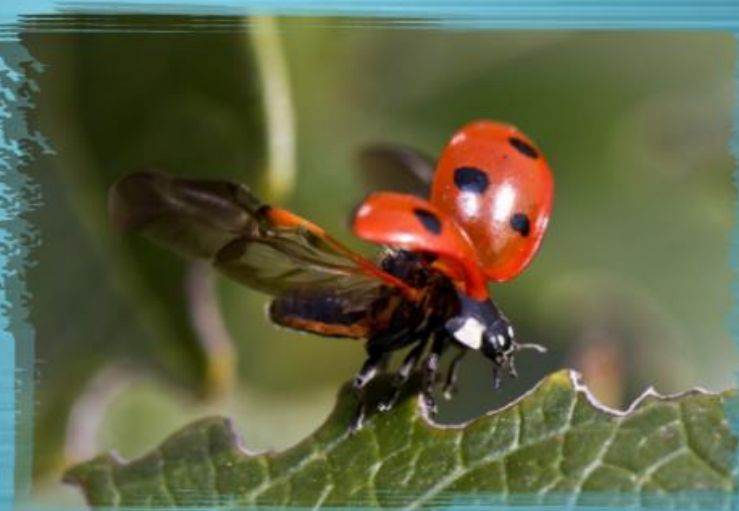

Zmajčki sploh niso opazili, da so vsak dan dlje v zraku, da vsak dan lažje vzletajo in pristanejo bolj mehko. Niso opazili, da potrebujejo manj korakov za vzlet in da so se naučili krila obrniti tako, da jim veter pomaga, namesto da bi jih zabil v tla. Mislili so, da bo tako šlo v nedogled. Po šoli se jim sploh ni več ljubilo igrati. Bili so preveč izmučeni. Odhiteli so vsak v svoj dom jest in spat.

Potem pa je nekega dne učitelj nepričakovano rekel:

"Gremo k skali."

K skali? Bomo skočili? Danes?
Na zadnji dan šole? Vsi
vznemirjeni so se pogledovali.
Ko so prišli tja, so
presenečeni opazili, da jih
tam že čakajo starejši zmaji.
Vsak od zmajčkov je dobil
svojega spremljevalca, ki bo
letel z njim.

Drug za drugim so skočili v globoko dolino pod previsno skalo.
Občutili so veter v krilih, pihalo jim je v obraz in telo. Noge so
jim bingljale visoko nad tlemi. Z drobnimi zamahi so spreminjali
smer in hitrost. Videti so bili skoraj tako elegantni kot veliki
zmaji.

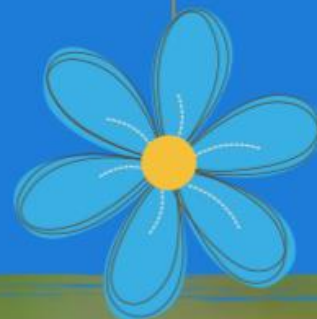
Ko se je kakšnemu zmajčku zalomilo, ga je starejši zmaj brž zgrabil s kremplji in ga odnesel nazaj na skalo, da je lahko poskusil še enkrat.

Bilo je ČUDOVITO!!!

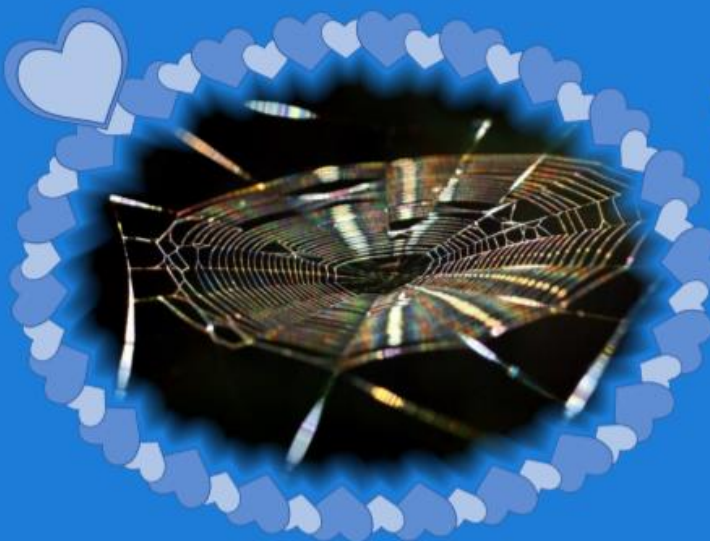
Iglek je sicer imel malo več težav kot drugi, saj sta mu iglica in ščit na njej delala nemalo preglavic. Bilo pa je zabavno opazovati, kako se je bleščalo povsod tam, kjer je letel mimo Iglek. Bilo je vseh barv, živahno, čudovito. Takih iskric ni povzročal niti zvezdni utrinek. Zaradi tega je veliko zmajev raje letelo za Iglekom, da so lahko občudovali igro svetlobe.

Vse skupaj je bilo še lepše, ko so leteli ob sončnem zahodu, saj se je na temni podlagi bleščanje videlo lepše. Včasih se je zdelo, kot da Igleku rep kar gori, če se je vanj ujelo sonce pod pravim kotom.

Otroci, ali ste že kdaj videli, kako bleščeč predmet meče mavrično svetlobo po prostoru, kadar se vanj ujame sonce?

Ko so se vsi zopet zbrali, so se veselo objemali in se veselili.

Starši so jim čestitali in bili zelo ponosni na svoje zmajčke.

Učitelj jim je zaželel lepe počitnice in jim naročil, naj vadijo letenje tudi med počitnicami in naj jih na začetku vedno spremlja starejši zmaj. Po počitnicah pa se bodo učili bruhati ogenj.

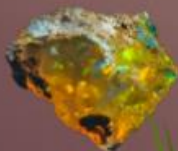
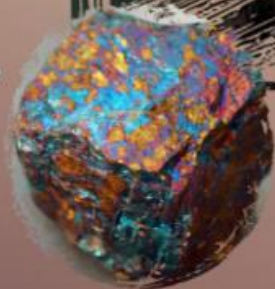

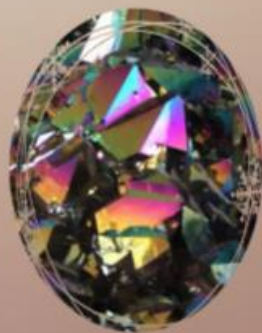
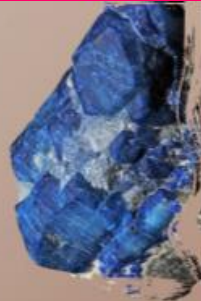

Mnogi so pomislili, da je ta dan najlepši v njihovem življenju, ko je naenkrat je poglavar zmajev naznanil slovesnost.

Se spomnite, otroci, da je poglavar zmajev Iglekov očka?

Vsi so se posedli v krog.
Nihče od zmajčkov ni
vedel, kaj jih čaka.
Njihovi starši pa so dobro
vedeli, da bodo mladi
zmajčki dobili svoj
kamen. Ta bo njihovo
zaščitno znamenje in
znak odraslosti. Poglavar
jih je klical drugega za
drugim in jim svečano
predal vsakemu svoj
kamen. Vsakemu posebej
je povedal, naj skrbno
čuva svoj kamen in ga
vzame s sabo, ko bo šel
na daljšo pot.

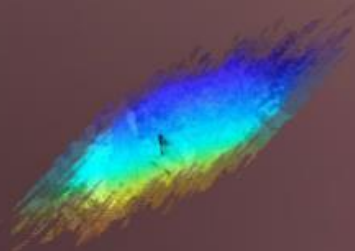
*Kaj mislite,
otroci, kateri
je bil Iglekov
kamen?*

Zmaji so občudovali svoje kamne in jih skrbno čuvali. Gledali so jih, kako se bleščijo. Opazovali so, kako se svetloba odbija od njih in ustvarja bleščече like povsod naokrog. Zdaj ni bil le Iglek tisti, ki je imel svoj bleščoč oklep na repu. Zdaj je vsak izmed njih imel svoj kamen, s katerimi je lahko ustvarjal čudovite like s svetlobo.

Zabava, ki je sledila, je trajala tri dni in tri noči. In slavil je cel zmajski rod.

Naslednje dni Iglek ni ničesar opazil.

Drugi pa so opazili, da se zmajčice rade zadržujejo ob njem. Da ga vedno nekaj sprašujejo. Mu nosijo kazat stvari, ki so jih našle. Da se ga tako mimogrede dotaknejo in se prikažejo takoj, ko vidijo, da je v bližini. Vrtele so se okoli njega in ga spraševale, kdaj gre letet, da gredo zraven tudi one.

Iglek je bil seveda prijazen in se mu ni zdelo vse skupaj nič posebnega. Rad se je družil z vsemi. Če pa je katera hotela preveč siliti vanj, se je umaknil, da ga nihče ni mogel več najti - in to več dni. Zato sčasoma niso več silile vanj.

Nihče namreč ni vedel, da Iglek odhaja k svojemu prijatelju Brinu in da tam včasih tudi prespita.

Da, zdaj je Iglek lahko tudi prespal zunaj, saj so mu starši to dovolili. Tako si bo vsaj odpočil od prevelike pozornosti zmajčic in majhne sestrice, sta si mislila starša.

Nista pa vedela, da je Iglek tam s krokodilom. Da sta do sedaj postala že najboljša prijatelja in da kujeta načrt, kako to prijateljstvo prenesti tudi na svoja rodova. Zmaje in krokodile je treba pobotati in prenehati z učenjem neumnosti o drugih.

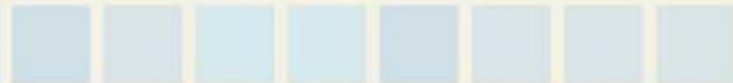
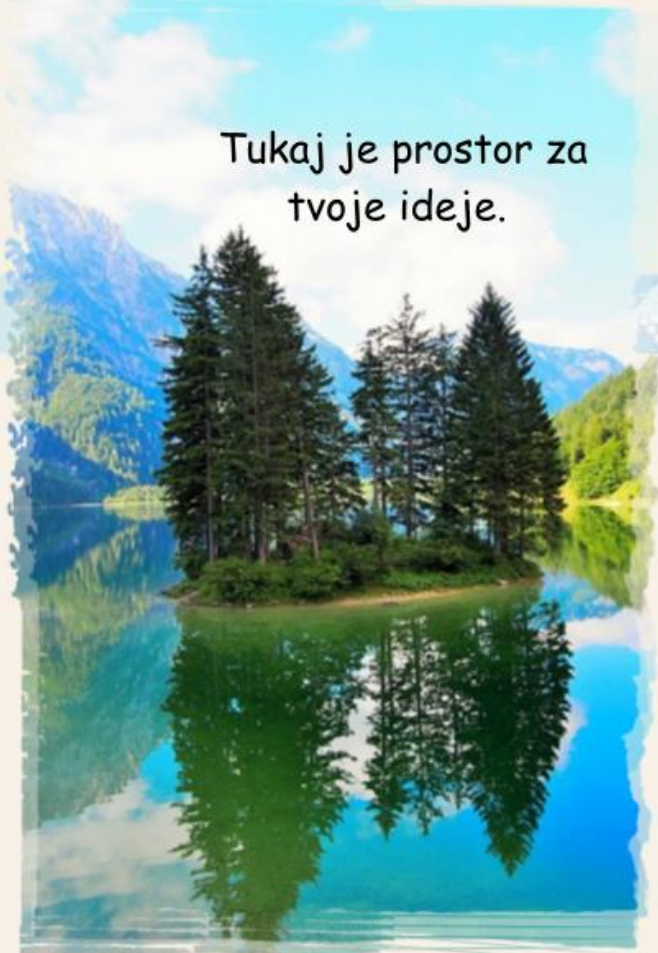
Če samo pomislita, kaj vse sta počela skupaj onadva, ki sta še mlada. Kaj bi šele lahko delali njuni močni starši, če bi sodelovali. Veliko manj težav bi imeli eni in drugi in lahko bi si pomagali, namesto da se drug drugega izogibajo. Včasih se cele družine preselijo, če se preveč približajo druga drugi.

Iglek je Brina večkrat vzel v kremplje in z njim vzletal. Brinu so se tako uresničile njegove sanje, ki jih do tedaj ni razumel, saj so se mu zdele nemogoče. Zdaj pa je res letel - LETEL on, krokodil! In vse to samo zaradi njegovega prijatelja Igleka. Drug drugega sta zelo vzljubila.

Tukaj je prostor za
tvoje ideje.

KOLOFON

Zbirka: *Iglek*

Naslov 7. dela: *Iglek se uči leteti*

Avtorica: *Lucija Matič*

Fotografije: *Pixabay*

Oblikovanje: *Lucija Matič, David Matič*

Lektorirala: *Nives Mahne Čehovin*

Foto knjiga je izdelana s programom *Moj CEWE fotosvet*, z dovoljenjem za objavo.

Izdaja: *elektronska izdaja*

URL naslov: [https://iglek-thor.com/Iglek se uči leteti.pdf](https://iglek-thor.com/Iglek%20se%20uči%20leteti.pdf)

Kraj: *Zapotok*

Založba: *samozaložba*

Leto izida: *2022*

Nosilec avtorskih pravic: *Lucija Matič*

Vse pravice pridržane, prost dostop

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 119162371

ISBN 978-961-95225-8-5 (PDF)

Maloprodajna cena publikacije: 0 €, donacije so dobrodošle.

ZBIRKA SLIKANIC IGLEK

Iglek in Brin sta uspela narediti skrivno zavetje. Bilo je tako lepo, da je Brin skorajda pozabil iti v šolo, kjer ga je čakalo učenje letenja. Letenje je bila želja vsakega zmaja. Toda ko so se zmajčki končno začeli učiti leteti, jih je čakalo veliko presenečenje. Če je bila šola doslej zabavna in polna igre, zdaj nenkrat ni bila več taka. Bila je zelo naporna in zmajčki niso videli nekega smisla v tem, kar so se učili. Utrujeni in nestrpni so spraševali, kakšen je namen vsega skupaj in ali učitelj sploh ve, kaj dela z njimi. Tako se vendar ne bodo naučili leteti. Toda niti starši niso razumeli njihove stiske, ampak so jim dejali, naj ubogajo učitelja in delajo, kar jim je naročeno. Ko so končno po dolgem in "nepotrebnem mučenju" poleteli, so bili vznemirjeni in veseli. Uspelo jim je in leteti je bilo čudovito. Zdaj so bili skoraj enaki odraslim zmajem.

*Želim ti dovolj vztrajnosti
in dobrih učiteljev.*

